

ASPECTE PRIVIND INSTITUȚIA OMBUDSMANULUI PENTRU MINORITĂȚI

ALEXANDRU JIANU*

ABSTRACT:

The Ombudsman is a key institution in a democratic society, capable to offer free and flexible solutions to people's complaints about maladministration or abuses against human rights. At the same time, given the increasing number of complaints and the extension of their thematic area, one single Ombudsman has become insufficient as compared to the bulk of applications submitted to him.

The Ombudsman for minorities is foreseen as a type of institution for which extension of its domain of applicability beyond public administration is justified by the very nature of its specialization: protection of the rights of persons belonging to national, ethnic or racial minorities and fighting discrimination.

Keywords: Ombudsman, persons belonging to minorities, public administration, maladministration, citizen, discrimination, non-discrimination

RÉSUMÉ:

Le Médiateur est une institution clef dans une société démocratique, capable d'offrir des solutions libres et flexibles pour les plaintes des personnes de mal administration ou d'abus contre les droits de l'homme. Dans le même temps, étant donné le nombre croissant de plaintes et l'extension de leur domaine thématique, un seul médiateur est devenu insuffisant par rapport aux demandes soumises.

Le Médiateur pour les minorités est prévu comme un type d'institution pour lequel l'extension de son domaine d'application au-delà de l'administration publique se justifie par la nature même de sa spécialisation: la protection des droits des personnes appartenant aux minorités nationales, ethniques ou raciales et lutte contre les discriminations.

Mots-clés: le Médiateur, les personnes appartenant aux minorités, l'administration publique, de mauvaise administration, citoyens, la discrimination, la non-discrimination

Transformările evolutive ale statului modern democratic au favorizat extinderea implicării guvernului în activitățile cetățenilor, prin introducerea unor structuri din ce în ce mai extinse, pe care individul trebuie să le înfrunte. Într-un asemenea mediu, este obligatoriu să li se ofere cetățenilor mijloace adecvate de a contracara acțiunile uneori injuste ale administrației. Pe aceste dimensiuni, instituția Ombudsmanului poate oferi cetățeanului o soluție pentru a face plângeri și a obține despăgubiri pentru o acțiune ilegală sau inoportună. Dat fiind însă numărul crescând de plângeri și extinderea ariei tematice a lor, un singur ombudsman era insuficient în raport cu volumul de cereri înaintate către el¹. Din această cauză, în mai multe țări europene, s-au instituționalizat ombudsmanii specializați pe anumite domenii din viața cetățeanului.

În acest context al efazării și supraspecializării ombudsmanului, constatăm că fiecare răspunde de un anumit domeniu de activitate, în cadrul căruia

efectuează inspecții sau întreprinde anchete². În corelație cu specificul domeniului de activitate s-au configurat și specializările ombudsmanilor, în acest sens putem vorbi de:

a) Ombudsmanul parlamentar, consacrat constituțional în Suedia, în 1809, reprezintă o instituție destinată, încă de la începuturile sale, controlului Parlamentului asupra respectării legilor de către toți judecătorii și funcționarii de stat. Activitatea ei vizează toate categoriile de servicii ale statului, ale colectivităților locale, inclusiv ale personalului acestora, cu alte cuvinte toate persoanele care activează în sectorul public.

b) Ombudsmanul pentru concurență, a fost creat în 1954 și are ca obiect supravegherea activității comerciale, în condiții de concurență rezonabilă.

c) Ombudsmanul pentru consumatori, instituția a fost înființată cu scopul protejării și supravegherii respectării actelor legale din acest domeniu. La solicitarea acestui tip de ombudsman, orice firmă sau persoană este obligată să probeze veridicitatea afirmațiilor sale cu privire la produsele prezentate spre vânzare.

* Dr., cercetător științific

¹ A se vedea **Stephen Owen**, *The Ombudsman: Essential Elements and Common Challenges*, International Ombudsman Yearbook, Volume 4, 2000.

² A se vedea **Dennis Pearce**, *The Ombudsman: Review and Preview – The Importance of Being Different*, International Ombudsman Anthology, Hague: Kluwer Law, 1999.

d) Ombudsmanul pentru egalitate de șanse are misiunea de a supraveghea respectarea legislației în domeniul egalității de șanse și al discriminării și de a difuza informații, de a încerca să rezolve amiabil lucrurile.

e) Ombudsmanul pentru discriminare etnică se preocupă, în primul rând, de situațiile apărute în domeniul discriminărilor pe criterii de rasă, culoare, naționalitate, religie etc. Acesta acordă asistență persoanelor ce au avut de suferit din cauza discriminării, sprijinindu-le să-și apere drepturile.

f) Ombudsmanul public pentru presă reprezintă efectul atacurilor nejustificate ale presei contra persoanelor, inclusiv al așa-numitelor linșări mediatice. O astfel de instituție trebuie să aprecieze dacă defăimarea reclamată se poate repara prin publicarea unei replici adecvate în ziarul implicat în conflict. În caz contrar, ombudsmanul are dreptul de a iniția o anchetă, în cadrul căreia se solicită și opinia redactorului șef al publicației reclamate.

În Germania, întâlnim și Ombudsmanul în domeniul civil, primul birou fiind creat în anul 1974. Cetățenii au acces direct la el, cu posibilitatea de a-și formula reclamațiile la telefon. Modalitatea acționării și funcționării sale este similară cu a celorlalți ombudsmani.

În Marea Britanie, Comisarul Parlamentar pentru administrație, cu jurisdicție asupra Angliei, Scoției și Țării Galilor, a fost creat prin Legea Parlamentului Britanic, promulgată la 22 martie 1967. În prezent, pe lângă acesta, întâlnim și comisari pentru administrație locală. În exercițiul atribuțiilor sale, Comisarul Parlamentar poate investiga activitatea oricărui departament ministerial, fără a se implica în materie de politică externă sau internă; de asemenea, nu va putea interveni în momentul în care persoanele lezate au dreptul de a face recurs la tribunal. Acest tip de ombudsman are acces la toate documentele oficiale și are obligația de a informa asupra rezultatelor sale parlamentarul care i-a prezentat plângerea. De asemenea, anual trebuie să prezinte informații Parlamentului.

Un alt exemplu este cel din Franța unde ombudsmanul este subordonat puterii executive. Mediatorul este numit de către Consiliul de

Miniștri și are dreptul de a ancheta cazurile ce privesc funcționarea administrației și relațiile acesteia cu particularii. Spre deosebire de ombudsmanul britanic, cel francez nu poate fi sesizat de către parlamentari. Acesta are doar misiunea de a primi reclamații privitoare la raporturile defectuoase ale cetățenilor cu administrația statului, cu instituțiile publice și ale oricărui alt organism investit cu o misiune de serviciu public.

De asemenea, în Italia, unde nu există deocamdată un ombudsman național, au început să activeze, încă din anul 1974 Apărătorii Civici, dar cu rezultate minime. Ombudsmanii italieni au apărut succesiv, în aproape fiecare provincie³. Aceștia au ca scop garantarea funcționării normale a administrației regionale și a organismelor care depind de ea, cu obligația semnalării posibilelor încălcări și nereguli. Pentru a implica intervenția Apărătorului Civic, cetățeanul trebuie să fi cerut anterior, în scris, rezolvarea situației în cauză de la organele competente ale regiunii.

Extinderea sferei de influență a apărătorului în domeniul administrației publice caracterizează inclusiv întreprinderile private. Astfel, după exemplul ombudsmanului suedez, compania International Technology Group of Xerox Corporation din SUA a numit, în 1973, un Employee Relation Manager, care să se ocupe de plângerile formulate de angajați cu privire la munca lor în organizație. Instituția a fost preluată cu succes și de alte companii, cum ar fi General Motors, Ford Motors Company, American Airlines etc.

Aserțiunea că ombudsmanii specializați actuali se ocupă de supravegherea promovării și protejării drepturilor omului prin mijloace necontencioase se întreține și la nivelul vieții academice a cetățenilor, unde distingem, deocamdată în SUA, ombudsmanii universitari, nomenclaturizați și cuantificați drept Apărătorul Drepturilor Universitare.

Ombudsmanul pentru minorități. În spiritul demersului nostru, reiterăm ideea că Ombudsmanul

³ Primul a fost înființat în Toscana – 1974, urmând Liguria-1974, Campania-1978, Umbria-1979, Latio-1980, Lombardia-1980, Venetia-1981, Marcas-1981, Piemonte-1981, Apulia-1981.

este o instituție-cheie într-o societate democratică, aptă să ofere soluții gratuite și flexibile pentru plângerile oamenilor referitoare la administrarea defectuoasă a autorităților sau la abuzuri ale drepturilor omului. În raport cu Europa de Vest, în care instituția este riguros configurată, constatăm că democrațiile noi trec printr-o perioadă dinamică de dezvoltare și de creștere a acestor instituții, sub diferitele lor forme⁴, în multe țări fiind stabilite, în ultimii ani, noi birouri ale ombudsmanului, legislația subsecventă a fost adoptată sau modificată și/sau s-a pus un accent pe drepturile omului, inclusiv drepturile minorităților, acestea urmând a fi consolidate. În acest proces progresiv de generare și specializare a ombudsmanului, considerăm că a existat o dezvoltare corespunzătoare în Europa de Vest, recent prin reinventarea unor drepturi ale omului sau organisme de nediscriminare, astfel încât să fie în măsură să accepte plângeri din partea publicului cu privire la discriminare. Mobilul acestei dezvoltări dinamice este crearea de rețele puternice între instituții, care să favorizeze diseminarea experienței și cunoștințelor. În acest sens, Centrul European pentru Problemele Minorităților (ECMI) a creat, în ultimii doi ani, o rețea de instituții de tip Ombudsman într-o Europă lărgită, sprijinindu-i, în activitatea lor, cu probleme legate de minorități, favorizând crearea structurilor specializate pentru cauzele minorităților în cadrul acestor instituții, precum și facilitarea schimbului de informații prin ateliere de instruire, conferințe și resurse online. Modelul ombudsmanului amintit are o semnificație specială practică în noile democrații, în cazul în care, în plus față de relația stat-cetățean, este în discuție o istorie de conflict într-un regim ostil, frecvent și între grupuri etnice⁵. În plus, ombudsmanul poate avea un rol semnificativ pentru comunitățile minoritare, pentru care, o abordare flexibilă, liberă și mai puțin formală poate oferi acces la căi de atac pe care sistemele judiciare nu pot fi în măsură să le furnizeze.

⁴ A se vedea **Akermark, A. S.**, *Justifications of Minority Protection in International Law*, The Hague: Kluwer Law International, 1997

⁵ A se vedea **Pentassuglia, G.**, *Minorities in International Law: An introductory study*, Council of Europe Publishing, 2002.

De un interes deosebit sunt instituțiile de tip ombudsman specializate în protecția comunităților minoritare. Comisia Europeană împotriva Rasismului și Intoleranței (ECRI) a recomandat ca statele să instituie organisme specializate (în 1997) și să adopte legislația (în 2002) de combatere a rasismului și a discriminării rasiale. Această obligație se reflectă în două directive a Uniunii Europene de nondiscriminare, din 2000⁶. Cu toate acestea, în Europa există doar două țări cu mediatorii de specialitate în domeniul protecției minorităților, și anume Ungaria și Finlanda. Suedia are un ombudsman împotriva discriminării etnice, Germania a stabilit un comisar pentru problemele legate de repatriați și de minoritățile naționale la nivel federal și, în landul Schleswig-Holstein, un comisar al Președintelui ministrului pentru probleme minorităților. Alte țări, inclusiv Belgia, Danemarca, Olanda, Norvegia și Regatul Unit, au organisme specializate pentru combaterea rasismului sau a discriminării etnice, care nu sunt, ca model, de tip mediator, dar cu unele funcții similare.

Aceste organisme sunt, în unele din statele menționate, abia în curs de dezvoltare, astfel încât să fie în măsură să accepte plângeri individuale. Un mandat de specialitate, ca modalitate de protecție a minorităților, poate fi creat în diverse moduri. Opțiunile includ crearea unei instituții tematice separate⁷, în care să funcționeze un departament pentru problemele minorităților sau un grup în cadrul unei instituții generale, sau numirea unui ombudsman adjunct responsabil sau ofițer special în cadrul unei instituții generale. Utilitatea potențială prezentată de astfel de structuri, în domeniul protecției minorităților, în special în statele care trec prin, sau care au fost recent în procesul de democratizare, nu este demonstrabilă obiectiv; totuși, în timp ce există o tendință generală de specializare a instituțiilor din toate domeniile tematice, avantajele și dezavantajele

⁶ Directiva 2000/43/CE de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică, publicată în J. Of. L180/22 din 19 iulie 2000. Directiva 2000/78/CE de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă, publicată în J. Of. L303/16 din 2 decembrie 2000.

⁷ A se vedea **Sigehart, P.**, *The International Law of Human Rights*, Oxford: Clarendon Press, 1993.

unei astfel de abordări sunt, în general, contestate. Pentru o serie de motive, inclusiv factori financiari, sarcini administrative și de resurse, precum și importanța menținerii identității instituționale, funcționarea unui ombudsman general și puternic este abordarea preferată de multe state.

Într-un asemenea caz, și având în vedere importanța problemelor minorităților atât pentru acestea, cât și pentru majoritatea dintr-un stat, numirea unui ofițer sau crearea unui departament specializat în domeniul protecției minorităților este o soluție oportună⁸. De aceea, atunci când se decide asupra structurii unei instituții, fiecare țară sau regiune trebuie să stabilească, odată cu mandatul acesteia, și persoana sau departamentul care să urmărească aplicarea prevederilor legale în privința respectării drepturilor minorităților. În sensul clarificării aspectelor conceptual-legislative, consemnăm că au existat multe încercări ale organizațiilor internaționale de a conveni asupra unei definiții a „minorității”. În timp ce există un acord extins cu privire la diferitele componente esențiale ale unei astfel de definiții, cum ar fi faptul că grupul are caracteristici speciale și este non-dominant, a fost dificil, în cele din urmă, să se ajungă la un acord final între state. Nici Convenția-cadru a Consiliului Europei pentru Protecția Minorităților Naționale (FCNM) sau Declarația Națiunilor Unite privind drepturile persoanelor aparținând minorităților naționale sau etnice, religioase și minorități lingvistice nu conțin o definiție. În comparație, Convenția Comunităților Statelor Independente (CSI) privind protecția drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale include o definiție la articolul 1, deși fără referire la anumite caracteristici, cum ar fi situația unei minorități numerice sau având o intenție subiectivă de a menține o identitate separată⁹.

Cu toate că recunoașterea unui grup de către state, în mod natural, implicații practice pentru

⁸ Council of Europe, *Making the Protection of Rights More Accessible to Citizens: The Ombudsman at Local and Regional Level* (European Conference Organized by the Congress of Local and Regional Authorities of Europe (CLRAE), Messina, 13-15 November 1997), COE Publishing Studies and Texts, No. 58.

⁹A se vedea **Bizjak, Ivan**, *The Role and Experience of an Ombudsman in a New Democracy*, în *The International Ombudsman Yearbook*, The Hague: Kluwer Law International, Vol. 2, 1998, 57-62.

exercitarea efectivă a drepturilor, comentariul general al Comitetului ONU pentru Drepturile Omului, cu privire la articolul 27 din PIDCP, prevede că „existența unei minorități etnice, religioase sau lingvistice într-un partid de stat nu depinde de o decizie a aceluși stat, dar este necesar să fie stabilite prin criterii obiective.” În unele state europene va fi necesar să se ia în considerare, de asemenea, și nevoile speciale ale persoanelor indigene¹⁰. Ei au multe din aceleași caracteristici ca și minoritățile etnice dar au și trăsături suplimentare distincte legate de stilul lor de viață și de relația cu pământul.

Un principiu important este enunțat în articolul 3.1 din FCNM: „Orice persoană aparținând unei minorități naționale are dreptul să aleagă liber dacă să fie tratată sau să nu fie tratată ca atare și niciun dezavantaj nu poate rezulta din această alegere sau din exercitarea drepturilor, care sunt în legătură cu această alegere”. Cu alte cuvinte, nu toți oamenii doresc să fie etichetați ca aparținând la o comunitate minoritară și această opțiune trebuie să fie respectată. În același timp, însă, dorința subiectivă a unui individ de a fi considerat un membru al unui grup minoritar ar trebui să fie compensată cu caracteristicile obiective ale grupului, cum ar fi limba, religia sau patrimoniul. În consecință, având în vedere scopul instituției ombudsmanului pentru minorități, se impune o analiză despre cui ar trebui să i se ofere protecție ca minorități naționale sau etnice, religioase și lingvistice.

În concordanță cu tradițiile juridice și administrative ale țărilor în care acesta este înființat, un ombudsman specializat pentru minorități poate cunoaște diferite forme din punct de vedere instituțional, realitate care nu ar trebui să diminueze rolul său în promovarea drepturilor minorităților. La nivel național, indiferent de forma pe care această instituție o ia, este incontestabil faptul că anumite criterii de bază trebuie să fie îndeplinite pentru a se asigura că aceasta poate funcționa bine și corect, să mențină independența și

¹⁰ A se vedea Declarația ONU cu privire la drepturile populațiilor indigene adoptată de Adunarea generală a ONU prin Rezoluția nr. 61/295 din 2 octombrie 2007; Rezoluția 6/36 a Consiliului ONU pentru drepturile omului privind înființarea Mecanismului de experți cu privire la drepturile populațiilor indigene.

întotdeauna să solicite respect din partea societății. În plus, îndeplinirea criteriilor minime garantează faptul că instituția va fi conformă cu standardele internaționale relevante, cel mai important cu Principiile referitoare la statutul și funcționarea instituțiilor naționale pentru protecția și promovarea drepturilor omului¹¹.

Mandatul, funcțiile și puterile instituțiilor de tip Ombudsman pentru minorități. Mandatul Ombudsmanului pentru minorități este de a investiga și de a stabili obiectivitatea plângerilor individuale (inclusiv a plângerilor formulate de grupuri de persoane sau organizații). În acest scop, se impune ca victimele, precum și organizațiile reprezentând clasele de victime să aibă dreptul să se plângă ombudsmanului specializat pe minorități, urmând proceduri informale, ușor accesibile (inclusiv birourile locale), cu caracter non-judiciar, non-contradictoriu, confidentiale (dacă se dorește de către reclamant), precum și regulamentele clare pentru cazurile care ridică un conflict de interese. De asemenea, ombudsmanul pentru minorități trebuie să recurgă la mediere, ca formă primară (sau poate unică) de soluționare a conflictelor. În caz de încălcare a procedurilor de informare în vederea analizării plângerilor, competența ombudsmanului poate să fie limitată temporis.

Ombudsmanul pentru minorități și sistemul judiciar: participarea ombudsmanului la litigii. Instituția Ombudsmanului pentru minorități poate iniția sau continua o acțiune în justiție în fața instanțelor în numele unui individ¹², inclusiv în: intervenirea/preluarea asupra creanțelor individuale; acordarea de asistență juridică; furnizări de expertiză; prezentarea de rapoarte amicus curiae.

Ombudsmanul pentru minorități poate contesta legile sau politicile în fața instanțelor (puterea de a aduce cazurile în fața instanțelor constituționale sau „regulare” din acele jurisdicții care nu au instanțe speciale constituționale).

¹¹ Principii cunoscute și ca Principiile de la Paris, adoptate de Adunarea generală a ONU prin Rezoluția nr. 48/134.

¹² European Network Against Racism (ENAR), *Change the Post of Ombudsman: summary of proposal to change the post of Ombudsman for foreigners and to expand its functions establishing the post of discrimination ombudsman* (October 2000).

În opinia noastră, ombudsmanul nu ar trebui să aibă puterea de a interveni în procedurile judiciare, cu excepția revizuirii sau monitorizării procedurilor contrare standardelor internaționale în domeniul drepturilor omului.

Promovarea standardelor naționale: impactul ombudsmanului asupra legislației. În vederea optimizării rolului ei, instituția ombudsmanului pentru minorități ar trebui să-și orienteze experiența și informațiile cu deosebire spre procedura de elaborare a politicilor, pentru: a monitoriza legile și politicile existente cu privire la drepturile minorităților și de a recomanda amendamente sau orice alte modificări; a-și exprima opinia cu privire la toate noile proiecte legislative și politici, care sunt legate de problemele minorităților; a iniția legi și politici noi în ceea ce privește drepturile minorităților; a revizui toate celelalte legi care ar putea avea un impact deosebit asupra minorităților.

De asemenea, se impune ca ombudsmanul să realizeze periodic o analiză a prevederilor legislative care pot afecta drepturile minorităților.

În privința compatibilizării acțiunilor sale cu standarde internaționale, ombudsmanul pentru minorități ar trebui să fie obligat să promoveze ratificarea și punerea în aplicare a instrumentelor internaționale, oferind chiar propuneri legislative noi sau amendamente legislative, făcând observații cu privire la inițiativele legislative guvernamentale și parlamentare, comentând cu privire la legislația care a fost adoptată, sprijinind elaborarea unor standarde juridice mai ridicate și avansând interpretarea lor.

În scopul supunerii spre implementare a drepturilor minorităților, ombudsmanul ar trebui implicat într-o abordare de tip programatic. În acest caz, el ar putea oferi consiliere cu privire la programele de acțiune guvernamentală și politică și ar putea fi implicat în formarea și menținerea contactelor cu actorii relevanți pentru îmbunătățirea practicilor. De asemenea, în monitorizarea progresului programelor de acțiune guvernamentale și a politicii, ombudsmanul ar trebui să aibă un rol relevant, fiind implicat în evaluarea programelor și proiectelor ce sprijină minoritățile.

Pentru îndeplinirea misiunii sale, ombudsmanul ar trebui să promoveze, să inițieze și să sprijine politica de cercetare, ajutând la crearea și punerea în aplicare a politicilor referitoare la drepturile minorităților, la crearea și promovarea rețelelor de organizații ce apără aceste drepturi.

Ombudsmanul poate lucra într-o funcție de legătură, pentru a promova contactul dintre organizațiile minorităților, organisme publice, ramuri guvernamentale, organizații din sectorul privat, precum și între fiecare dintre aceste categorii de organizații și organisme. Rapoartele ombudsmanului pot fi utilizate pentru a oferi informații asupra legilor, politicilor și practicilor, precum și pentru a semnaliza necesitatea de schimbare într-un mod sistematic.

El poate critica un comportament ilegal, însă, pentru activarea funcției lui, o încălcare a legii nu este strict necesară, un comportament nerezonabil sau o nedreptate este un motiv suficient pentru acțiune. Chiar dacă o decizie este procedural corectă, ea poate fi totuși considerată nerezonabilă, nedreaptă sau inumană de către ombudsman, dacă este nedreaptă în efectul său. Ombudsmanul va lua în considerare calitatea deciziei adoptate de către autoritatea în cauză, analizând-o, criticând-o ori solicitând revizuirea ei

La identificarea unor disfuncționalități sau încălcări ale legislației din domeniu, căile de atac disponibile ombudsmanului sunt caracteristice pentru rolul său. Astfel, abordarea sa nu ar trebui să fie contradictorie, deoarece beneficiază de instrumente potrivit rolului funcțional: persuasiune, conciliere sau mediere sunt mijloacele care sunt disponibile pentru ombudsman. Acestea demonstrează că instituția are un rol educativ, chiar și în cazul de soluționare a contestațiilor individuale. Scopul nu este în mod limitativ de a

soluționa cu precădere problema în cauză, ci de a-l face pe „pârât” să învețe din greșeală, să înțeleagă inumanitatea, nedreptatea sau iraționalitatea furnizării criteriului aplicat sau a practicilor utilizate. Recomandările ombudsmanului vor viza, astfel, pe de o parte, rezolvarea plângerilor pe termen scurt, iar, pe de altă parte, schimbarea practicilor pe termen lung.

Sfera de acțiune a instituției Ombudsmanului pentru minorități ar trebui să se extindă dincolo de administrația publică, respectiv la viața publică, în general, inclusiv în sectorul privat. În cazul mandatului unui ombudsman parlamentar, această extensie poate fi justificată prin obiectivul de combatere a discriminării, de vulnerabilitatea specială a membrilor minorităților, și prin faptul că se vor confrunta cu probleme similare și tipuri de discriminare care provin de la actorii din sectorul privat în viața lor publică. Deși statul este, în majoritatea cazurilor, cel mai mare angajator și furnizorul esențial de servicii, în sensul că, acoperind activitățile arbitrare și fără justă cauză ale administrației publice, va acoperi o mare parte din încălcările drepturilor membrilor minorităților, se vor exclude multe din încălcările similare comise de actorii non-statali. Dacă scopul ombudsmanului este promovarea egalității și lupta împotriva discriminării pe origine rasială sau etnică, este foarte dificil de a justifica de ce acest lucru ar implica numai ancheta abuzurilor comise de către actorii de stat.

Rezumând, considerăm că Ombudsmanul pentru minorități se configurează ca un tip de instituție pentru care extinderea domeniului de aplicare a acțiunii dincolo de administrația publică se justifică prin natura specializării: protecția drepturilor minorităților naționale, minorități etnice sau rasiale și lupta împotriva discriminării.